

Brjef landshöfðingja til stiptsyfirvaldanna yfir Íslandi um lántökuleyfi handa Sandaprestakalli. — Samkvæmt tillögum yðar, herra amt-^{26. jan.} maður, og yðar, herra biskup, í brjefi yðar, dagsettu 5. þ. m., vil jeg hjermed veita samþykki mitt til þess að presturinn að Söndum, síra Kristinn Daniélfsson, megi taka 600 kr. lán uppá Sandaprestakall í viðbót við lán það, sem hvílir á brauðinu samkvæmt brjefum mínum 1. júlí 1891 (Stj.tíð. 1891 B, bls. 98) og 10. nóvbr. 1892 (Stj.tíð. 1892 B, bls. 246). Skal lánið notað til hlöðubyggingar, eptir því sem nákvæmara er tiltekið í nefndu brjefi yðar, í stað fornrar torfhlöðu, og eru skilyrðin fyrir lántökuleyfi mínu að öðru leyti þau, að lánið endurborgist á 24 árum samfleytt frá lántökudegi að telja og ávaxtist með 4% árlega, að síðari helmíngur lánsins verði eigi tekinn fyrir en hlaðan er byggð og það er sannað með skoðunargjörð tveggja manna, að hún sje vel og vandlega byggð, þeirrar stærðar sem tiltekin er, og að minnsta kosti eins mikil virði og lánið allt að viðbættu virðingarverði hinnar niðurlögðu hlöðu, og að hlaðan verði váttryggð gegn eldsvoða fyrir 600 kr. að minnsta kosti.

Þetta er yður hjermed til vitundar gefið til leiðbeiningar og frekari birtingar, að því viðbættu að hið umbedna lán getur eigi orðið veitt úr landsjóði.

Brjef landshöfðingja til sýslumannsins í Ísafjarðarsýslu um aðflutningsgjald af bitter. — Með brjefi yðar, dagsettu 1. f. m., hafið þjer. ^{28. jan.} herra sýslumaður, sent hingað erindi frá verzlunarstjóra F. R. Wendel á Þingeyri, þar sem hann ber sig upp undan því, að þjer hafið krafið í toll 1 kr. af hverjum pela eptir lögum 11. nóvbr. 1899 um viðauka við lög 7. nóv. 1879 um breyting á lögum um gjald á brennivini og öðrum áfengum drykkjum 11. febr. 1876 og tilsk. 26. febr. 1872 af samtals 60 pottum af bitter, sem flutzt hafði f. á. til verzlunar þeirrar, er hann veitir forstöðu, og fer fram á, að verzlunin verði undanþegin því að greiða hærri toll af bitter þessum en »öðrum vínföngum«, með því að bitterinn sje að eins 8° að styrkleika, og sje ætlaður til neyzlu óblandaður.

Útaf þessu skal yður til vitundar gefið yður til leiðbeiningar, og til birtingar fyrir nefndum verzlunarstjóra, að þegar af þeirri ástæðu, að eigi liggur fyrir nein sönnun fyrir því að hinn umræddi bitter sje þannig lagaður, að hans

2 eigi að neyta óblandaðs, — en vottorð hreppstjórans í Þingeyrarhreppi getur
28. jan. eigi orðið tekið til greina í þessu efni, — virðist það rjett að þjer hafið heimt
toll af bitter þessum eptir áðurnefndum lögum frá 1899.

3
28. jan. **Brjef landshöfðingja til sýslumannsins í Isafjarðarsýslu um endurborgun á tolli.** — Með brjefi, dagsettu 7. nóvbr. f. á., hafið þjer, herra sýslumaður, sent hingað erindi frá forstöðumanni Á. Ásgeirssonar verzlunar á Þingeyri, þar sem hann beiðist endurborgunar á ofgreiddum tolli af exportkaffi.

Málið er svo vaxið. Eptir tollskrá gufuskipsins »Ceres« fluttist til Flateyrar síðast í október 1899 857 pd. af kaffibæti; þessi sending var lögð á land á Ísafirði, og tollurinn greiddur þar af 857 pd. kaffibætis af verzlunarstjóra Á. Ásgeirssonar verzlunar á Ísafirði. Síðan var sending þessi flutt til Flateyrar með öðru gufuskipi. Þegar verzlunarstjóri Á. Ásgeirssonar á Isafirði greiddi tollinn, virðist hann eigi hafa haft annað fyrir sjer en reikning frá yður, en þessi reikningur var saminn eftir tollskránni. Síðan hefir það komið í ljós, að í hinni umræddu sendingu, sem eptir vöruskrá skipsins og vottorði afgreiðslumanns þess var að þyngd 452 pd brutto, áttu að vera 412 pd. netto af kaffibæti.

Með því að það þannig virðist mega telja sannað, að í hinni umræddu sendingu hafi að eins verið 412 pd. af kaffibæti, og að ofkrafinn sje þá tollur af 445 pd. kaffibætis, virðist rjett að hin ofborgaða tollupphæð, 44 kr. 50 a., verði, eins og þjer leggið til, endurborguð, og færð til útgjalda í aðflutningsgjaldsreikningi yðar, að frádregnum 2%.

Þetta er yður hjer með til vitundar gefið til leiðbeiningar og birtingar fyrir hlutadeiganda.

Reglugjörð

4
2. jan. **um viðurværi skipshafna á íslenskum skipum, svo og um það, hver læknislyf skuli vera á skipi og hve mikið af þeim.**

Samkvæmt fyrirmælum 71. greinar í farmannalögum 22. marzm. 1890, er hjer með sett reglugjörð sú, sem hjer fer á eptir, um viðurværi skipshafna á íslenskum skipum, svo og um það, hver læknislyf skuli á skipi vera, og hve mikið af þeim.

1. Um viðurværi skipshafna.

Vikuskammtur fyrir hvern mann skal vera:

7 pd. af brauði, skönroki eða hörðum hveitikökum.

3 pd. af saltkjöti hráu, til þriggja daga.

1½ pd. af söltu fleski hráu, til tveggja daga.

1 pd. af saltfiski eða hörðum fiski, til tveggja daga.

1 pd. af smjöri.

1½ mörk af bygggrjónum í graut eða grjónasúpu.